

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: F.A., nar. ..., EV. č. ..., st. přísl. Nigerijská federativní republika, t. č. ..., *zastoupený*
Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Praha, Kovářská 4, proti **žalovanému:**
Ministerstvo vnitra, pošt. schr. 21/OAM, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o
 žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.06.2017, č.j. OAM-103/LE-LE05-LE05-
 PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 10. 10. 2017.

V úvodu žaloby žalobce obecně namítal, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 68 odst. 3 správního řádu, §

46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice čl. 5 odst. 1 písm. i) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce namítal, že správní orgán nesprávným způsobem vyhodnotil tzv. účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu, neboť se nezabýval podstatnou skutečností, která svědčí ve prospěch důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Je pravdou, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice po svém zajištění Policií ČR, přičemž k zajištění žalobce došlo za účelem jeho vyhoštění do země původu. Žalobce nicméně během svého zajištění a také v samotné žádosti o mezinárodní ochranu uváděl okolnosti, které případné realizaci správního vyhoštění brání. Podle rozhodnutí o zajištění Policií ČR žalobce uvedl, že *„v případě návratu z Nigérie mu dle jeho výpovědi hrozí nebezpečí ohrožení života ze strany jistých skupin lidí, se kterými měl potíže, než z Nigérie odcestoval“* (str. 2 rozhodnutí Policie ČR o zajištění). Zajišťující správní orgán, Policie ČR, v rozhodnutí uvádí, že *„závažný problém představuje v některých oblastech Nigérie násilná trestná činnost (například obchod s drogami nebo malými zbraněmi nebo únosy, které jsou běžné v oblasti delty Nigeru a v jihovýchodních státech Abia, Imo, Anambra.“* (str. 7 rozhodnutí Policie ČR o zajištění). Jelikož žalobce pochází z oblasti Edo, přímou sousedící se státy, které správní orgán zmiňuje, je zřejmé, že taky správním orgánům je zřejmá špatná situace v zemi původu žalobce.

Žalobce poukázal na to, že při svém výsledku uvedl, že *„se chtěl dostat do nějaké země, kde by mohl požádat o mezinárodní ochranu.“* Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu (trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu uvádí, že *„je patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.“* (...) *„lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění.“* (...) *„Cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat mezinárodní ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění.“* Tyto závěry jsou podle názoru žalobce v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Je sice pravou, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po svém příjezdu do první bezpečné země v Evropské unii, nicméně žalobce od počátku svého zajištění uváděl důvody, z kterých obavy z návratu do země svého původu pociťuje a za účel svého nelegálního pobytu a cestování územím schengenského prostou uvedl právě úmysl podat žádost o azyl. Správní orgán tak z jednání žalobce (migrace za účelem podání žádosti o azyl) vyvozuje pro žalobce zcela nepřijatelné a s ohledem na realitu i

nesprávné závěry, že žalobce žádné obavy z návratu do země původu nepociťuje. Pro takový závěr nesvědčí žádný důkaz v řízení a jde o zcela nepodložený závěr, či spíš spekulativní názor správního orgánu. Pokud by totiž správní orgán vycházel ze skutkového stavu, zjištěného během dosavadního řízení, musel by se s obavami z návratu, jak je formuloval žalobce, obeznámit a vypořádat. Žalobce je proto názoru, že v jeho případě zde nejsou naplněny důvody pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žádost sice byla podána v zařízení pro zajištění cizinců Bálková po zajištění žalobce, avšak nebyla podána pouze s cílem vyhnout se zajištění nebo vyhoštění.

Dále žalobce namítal, že jeho zajištění během prvních 110 dnů řízení o žádosti o mezinárodní ochranu neplní žádný účel, neboť během stanovené doby zajištění podle napadeného rozhodnutí vůbec nedojde ke skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Pokračování zajištění žalobce proto není objektivně nutné k tomu, aby se nemohl vyhnout svému navrácení, když k propuštění žalobce nutně dojde ještě před pravomocným skončením řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Tato námitka vychází ze znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to ve světle důvodové zprávy k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která uvádí, že „Odstavec 1 dále stanoví důvody pro zajištění. Důvody zajištění jsou navrženy v souladu s přijímací směrnicí. (...) Písmeno e) je rovněž transpozicí přijímací směrnice a odráží i úpravu v zákoně o pobytu cizinců a také judikaturu, zejména Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11).“

Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice: „Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech: je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. A konečně, rozhodnutí ESD, z kterého zmíněné zákonné ustanovení rovněž vychází, C-534/11, Arslan, v bodu 63 uvádí: „Ze všech předchozích úvah vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět tak, že směrnice 2003/9 a 2005/85 nebrání tomu, aby byl státní příslušník třetí země, který po svém zajištění na základě článku 15 směrnice 2008/115 podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, ponechán v zajištění na základě ustanovení vnitrostátního práva, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení.“

Účelem zajištění podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu může být toliko důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění prostřednictvím

navazujícího zajištění za účelem správního vyhoštění, a to po pravomocném skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takto stanovený účel by splňoval podmínku účelnosti zajištění a rovněž by šlo o účel, kterého trvání by během celé doby trvání zajištění mělo smysl zkoumat a který by teoreticky mohl v průběhu zajištění také odpadnout.

Proto je podle názoru žalobce povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, z kterých vyplývá, že takto stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn v stanovené lhůtě zajištění. Z argumentace správního orgánu v části o uložení době zajištění ale vyplývá opak, totiž, že samotný správní orgán nepředpokládá pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to vzhledem k možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu, ani v stanovené lhůtě 110 dnů zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů.

Žalobce je proto názoru, že v napadeném rozhodnutí schází dostatečně jasná formulace důvodů, z kterých došlo k zajištění žalobce a ve vztahu ke kterým by se proto mohl domáhat prozkoumání jejich trvání v průběhu zajištění. Rozhodnutí proto působí arbitrárně, jako mechanická aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aniž by vzhledem na konkrétní skutkové a právní okolnosti situace žalobce správní orgán uvedl odůvodnění pro svůj postup a rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále konstatoval, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Z informací poskytnutých žalovanému příslušnými

složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 19. 6. 2017 žalobce při kontrole totožnosti jako cestující ve vlaku EC-176 ve směru do Německa nepředložil hlídce OPKPE k prokázání své totožnosti žádný doklad. K jím tvrzené totožnosti pak bylo v příslušných evidencích zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území ČR. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Současně z jeho výpovědi vyplynulo, že neoprávněně a bez dokladu vstoupil a pobýval na území i dalších států Evropské unie, konkrétně Itálie a Rakouska, a měl v úmyslu nelegálně překročit státní hranice do Německa. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že: *„V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016-55, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

K námitce žalobce týkající se toho, že správní orgán shledává žádost žalobce jako účelovou se snahou o legalizaci pobytu na území, správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016-19: *„Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. h) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že*

i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“

K námitce týkající stanovené doby zajištění na 110 dní, žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení o správním vyhoštění, neexistence významných vazeb na území ČR. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný správní orgán trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhл do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že „[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 6. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 19. 6. 2017 žalobce při kontrole totožnosti jako cestující ve vlaku EC-176 ve směru do Německa nepředložil hlídce OPKPE k prokázání své totožnosti žádný doklad. Dále bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen. Následně bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Současně z jeho výpovědi vyplynulo, že neoprávněně a bez dokladu vstoupil a pobýval na

území i dalších států Evropské unie, konkrétně Itálie a Rakouska, a měl v úmyslu nelegálně překročit státní hranice do Německa.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 22. 6. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá ČR o mezinárodní ochranu kvůli problémům mimo jeho kontrolu. Uvedl, že opustil svůj domov kvůli problémům s politickými lidry. Následně popsal svou cestu z Nigérie přes Libyi, Itálii a Rakousko do ČR.

Žalobce zpochybňoval závěr správního orgánu o účelovosti žádosti, neboť se správní orgán nezabýval podstatnou skutečností, která svědčí ve prospěch důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu. Účelovost nelze podle žalobce dovozovat pouze z opožděné reakce žadatele na vývoj situace v zemi původu či v zemi pobytu. Závěr o účelovosti tudíž nebyl dostatečně podložen.

Obecně je možné konstatovat, že pokud chce cizinec setrvat na území ČR, tento fakt sám o sobě ještě nezaručuje, že nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. Opačný výklad by zbavoval smyslu a účelu především ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, vztahující se k cizincům, u nichž existuje oprávněná domněnka, že jejich cílem je vyhnout se svému vyhoštění. Účelem tohoto ustanovení je totiž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, *„zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“* Správní orgán musí hodnotit i jiné okolnosti než cizincovu motivaci zůstat.

Lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, který zmiňoval i žalovaný ve vyjádření k žalobě a který vycházel ze zkušenosti, že *„valná většina žádostí o mezinárodní ochranu podaných až poté, co žadateli bylo uděleno správní vyhoštění (byť by se jednalo o rozhodnutí napadené odvoláním, příp. žalobou a následně třeba i zrušené), je účelová.“* Vodítka k tomu, co je třeba rozumět účelovostí žádosti, přináší rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31: *„Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). [...] Žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, kterou žadatel mohl podat dříve, zůstává „pouze“ účelovou, i když je žadatelem vážně míněna, jelikož za těchto okolností je motivací žadatele snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Z uvedeného však nelze dovozovat, že postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze využít bez dalšího u každého cizince, který v zajištění požádá o udělení mezinárodní ochrany, jak namítá stěžovatel, jelikož tento postup musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi každého*

případu. Sama skutečnost, že cizinec požádá o mezinárodní ochranu, zatímco je zajištěn, k závěru o její účelovosti nepostačuje.“

Z toho vyplývá, že k závěru o účelovosti nepostačuje samotné zajištění cizince, nýbrž k zajištění musejí přistoupit další objektivní a konkrétní okolnosti daného konkrétního případu, mezi nimiž hraje nezanedbatelnou roli existence předchozího správního vyhoštění. Aplikoval-li soud tyto závěry na napadené rozhodnutí, dospěl k přesvědčení, že skutečně existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Přisvědčil při tom žalovanému, jenž vycházel ze skutečnosti, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR i dalších států Evropské unie, konkrétně Itálie a Rakouska, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a měl v úmyslu pokračovat ve svém protiprávním jednání a vstoupit neoprávněně na území Německa, o udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po 3 měsících nelegálního pobytu na území Evropské unie, a to až v době, kdy mu reálně hrozila realizace správního vyhoštění.

Vzhledem k povaze mezinárodní ochrany jako zcela specifického institutu, jehož primárním účelem není úprava pobytu na území ČR, jakmile se cizinec náhle octne na území ČR bez pobytového oprávnění, nelze přisvědčit žalobci v tom, že „opožděné“ podání žádosti by mělo být tolerováno. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu, různé druhy pobytových titulů naopak upravuje zákon o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítal, že jeho zajištění během prvních 110 dnů řízení o žádosti o mezinárodní ochranu neplní žádný účel, neboť během stanovené doby zajištění podle napadeného rozhodnutí vůbec nedojde ke skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Pokračování zajištění žalobce proto není objektivně nutné k tomu, aby se nemohl vyhnout svému navrácení, když k propuštění žalobce nutně dojde ještě před pravomocným skončením řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Tato námitka vychází ze znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to ve světle důvodové zprávy a dále odkázal na rozsudek ESD ve věci Arslan.

Soud vycházel z toho, že použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je vázáno na kumulativní splnění tří podmínek. K tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření. Soud v této souvislosti také opětovně poukazuje na shora citované závěry Nejvyšší správní soud, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31.

Zdejší soud shledal, že správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal na str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu pobytovou historii žalobce (3 měsíce nelegálního pobytu na území Evropské unie); zohlednil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, žalobce dále zcela jasně vyjádřil svůj úmysl ve svém protiprávním jednání pokračovat a neoprávněně vstoupit na území Německa;

zohlednil podání žádosti v době, kdy se vyhoštění vzhledem k zajištění stalo reálným, jakož i vědomé nerespektování povinnosti vycestovat; ze všech těchto důvodů dovodil závěr, že žádost je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Tím pádem byla naplněna i druhá věta citované pasáže rozsudku č. j. 4 Azs 9/2017-31, tj. účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění.

K argumentaci, založené na důvodové zprávě, tzv. přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci *Arslan*, soud dále předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformním způsobem. Po porovnání textu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice 2013/33/EU a s bodem 63 rozsudku ve věci *Arslan*, jak na ně odkazuje žalobce, je soudu zřejmé, že účel v souladu se směrnicí i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu, naplnění podmínek, jehož použití správní orgán řádně zkoumal. Směrnice stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Jak již soud zdůraznil, řízení o vyhoštění a řízení o mezinárodní ochraně jsou vzájemně oddělená.

Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá, proto soud jako nedůvodnou označil námitku, podle níž bylo povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že účel zajištění (tj. dle žaloby důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění.

K dílčí námitce, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

Žalobce posléze namítal, že v napadeném rozhodnutí scházela formulace důvodů zajištění, resp. jeho konkrétního účelu, kdy přitom dle žalobce účel zajištění (kterým by mohl být důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) musí být formulován samostatně v odůvodnění rozhodnutí. Kdyby tomu tak nebylo, neměl by žalobce možnost domáhat se posouzení, zda důvody zajištění trvají.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 a § 3 správního řádu, a také porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Žalobce nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před

správním orgánem ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě všeho výše uvedeného soud dospěl k závěru, že podmínky zajištění dle § 46a zákona o azylu byly naplněny a žalovaný se jim v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě a přezkoumatelným způsobem věnoval.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 27. července 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová